

Βρεσθένης Θεόκλητος: Ο ψηφιακός κόσμος είναι η προέκταση της δικής μας, ασθενούς ανθρώπινης φύσης

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων](#)

Στο Ιερό προσκύνημα του Αγίου Σπυρίδωνος στην Κέρκυρα τελέστηκε το απόγευμα της Κυριακής της Ορθοδοξίας 1η Μαρτίου 2026 ο Κατανυκτικός Εσπερινός, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βρεσθένης κ. Θεοκλήτου, ο οποίος μίλησε προς τους ιερείς και τους πιστούς με θέμα: η τραγικότητα της κατάκρισης».

Ο κ. Θεόκλητος επεσήμανε, μεταξύ άλλων, τα εξής: « Τον αδελφό μας τον έχουμε καταστήσει υποπόδιο των δικών μας ψευδαισθήσεων κατακρίνοντάς τον αβασάνιστα, όμως η κατάκριση δεν είναι ένα απλό ηθικό παράπτωμα ή ένα

καθημερινό κοινωνικό ατόπημα. Πηγαίνει βαθύτερα και συνιστά διαστροφή της ίδιας της ανθρώπινης φύσης, αποτελώντας την ύψιστη μορφή πνευματικής σχιζοφρένειας. Από τη μια πλευρά ομολογούμε την πίστη μας στον Εσταυρωμένο, στον Χριστό της αγάπης και της συγκατάβασης, και από την άλλη στήνουμε καθημερινά δικαστήρια, στα οποία εμείς είμαστε οι αδέκαστοι κριτές και οι άλλοι οι μόνιμοι κατηγορούμενοι. Τον Θεό Τον εκθρονίζουμε για να πάρουμε τη θέση Του, όπως απαιτεί, άλλωστε, η άρρωστη λογική του πεπτωκότος ανθρώπου.

Και το χειρότερο είναι πως η κατάκριση αυτή ενδύεται συχνά τον μανδύα του θρησκευτικού ζήλου, ώστε δήθεν στο όνομα της αλήθειας και της ηθικής καθαρότητας να στήνουμε στον τοίχο τον πλησίον, τον αδύναμο, τον αμαρτωλό και τον περιθωριακό. Αυτή η θρησκευτική αυταρέσκεια είναι το πιο επικίνδυνο πράγμα στην πνευματική ζωή, αφού τον αμαρτωλό αδελφό μας τον βλέπουμε όχι ως αφορμή προσευχής και πόνου, αλλά ως ευκαιρία δικής μας αυτοδικαίωσης. Λειτουργούμε όπως ακριβώς ο Φαρισαίος της γνωστής ευαγγελικής περικοπής και κομπάζουμε για τις δικές μας «αρετές», αγνοώντας ότι μπροστά στα μάτια του Θεού η δήθεν καθαρότητά μας φαντάζει ως το πιο σκοτεινό ράκος, γεγονός που καθιστά την κατάστασή μας αξιοθρήνητη.

Ως αντίδοτο σε αυτό το θανατηφόρο δηλητήριο της κατάκρισης προβάλλει αναγκαία η σιωπή - όχι η σιωπή της αδιαφορίας ούτε η παθητική και άβουλη ανοχή του κακού, αλλά η σιωπή η ασκητική και νηπτική, που γεννάται από τη βαθιά επίγνωση της δικής μας αμαρτωλότητας. Αν γνωρίζαμε πραγματικά τον εαυτό μας, δεν θα τολμούσαμε ποτέ να σηκώσουμε το βλέμμα μας για να ελέγξουμε τον άλλον. Η σιωπή αυτή είναι στάση ζωής, είναι η συνειδητή και επώδυνη απόφαση να κλείσουμε το στόμα μας απέναντι στα σφάλματα του πλησίον και να ανοίξουμε διάπλατα την καρδιά μας στην προσευχή γι' αυτόν.

Η ασκητική θεώρηση της οδού της πίστεως επιβάλλει μιαν άλλη λογική, καθώς ο πνευματικός άνθρωπος που πραγματικά αγωνίζεται τον καλόν αγώνα δεν έχει χρόνο για την κατάκριση. Ο αγώνας του είναι διαρκής και επίπονος. Η μετάνοια δεν είναι ένα στιγμιαίο, επιφανειακό γεγονός, αλλά μια συνεχής κατάσταση του νου, ένα διαρκές πηγαινέλα μεταξύ της αίσθησης της αναξιότητάς μας και της ελπίδας στο άπειρο έλεος του Θεού. Όταν ο νους βρίσκεται προσκολλημένος στην προσευχή, αδυνατεί να δει τα σφάλματα των άλλων, όχι από κάποια ηθική αφέλεια ή αβελτηρία, αλλά επειδή το φως της χάριτος του αποκαλύπτει τη δική του, προσωπική τραγική γυμνότητα».

Ο κ. Θεόκλητος έκανε στη συνέχεια αναφορά στη σύγχρονη μορφή κατάκρισης που είναι διά του Διαδικτύου, το οποίο έχει την ευκολία της ανώνυμης λασπολογίας και συκοφαντίας και τόνισε: «Ο ψηφιακός κόσμος, αδελφοί, δεν είναι ένας άλλος, παράλληλος κόσμος, αλλά η προέκταση της δικής μας, ασθενούς ανθρώπινης φύσης. Η ευκολία με την οποία διασύρουμε, χλευάζουμε και ακυρώνουμε

ανθρώπους στο διαδίκτυο μαρτυρά την ποιότητα της καρδιάς μας, όντας ο ίδιος ακριβώς φθόνος και η ίδια σκοτεινή διάθεση που κάποτε οδηγούσε τους ανθρώπους να στήνουν συκοφαντίες στις πλατείες και στα σοκάκια, απλώς τώρα έχει αποκτήσει παγκόσμια εμβέλεια και αστραπιαία ταχύτητα. Τον πόνο, τον φόβο και την απελπισία του θύματος, εμείς τα μετατρέπουμε σε θέαμα, σε ψηφιακό προϊόν κατανάλωσης».

Ο Μητροπολίτης Βρεσθένης, αφού ευχαρίστησε για μία ακόμη φορά τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κερκύρας κ. Νεκτάριο για την πρόσκληση, την αγάπη και τη φιλοξενία, προέτρεψε τους πιστούς να ακολουθήσουν τον Άγιο Σπυρίδωνα, η ζωή του οποίου δεν χαρακτηριζόταν από μεγαλοστομίες ή αυστηρά κηρύγματα ηθικολογίας, αλλά από μια εκκωφαντική σιωπή, γεμάτη από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος.

